

ALCATRAZ
• VERZUS •
DIABOLSKÍ KNIHOVNÍCI

DRUHÝ DIEL
RÁD PISÁROVÝCH KOSTÍ

**BRANDON
SANDERSON**

ILUSTROVALA HAYLEY LAZO

ALCATRAZ

DRUHÝ DIEL

RÁD PISÁROVÝCH KOSTÍ

BRANDON SANDERSON

je autorom týchto kníh:

séria Ritmatik

RITMATIK

séria Pomstitelia

METALURG

PYRO

KATASTROFA

séria Medzi hviezdami

KADETI

PILOTI

séria Alcatraz

ALCATRAZ VERZUS DIABOLSKÍ KNIHOVNÍCI

RÁD PISÁROVÝCH KOSTÍ

ALCATRAZ

DRUHÝ DIEL

RÁD PISÁROVÝCH KOSTÍ

**BRANDON
SANDERSON**

ILUSTROVALA HAYLEY LAZO

slovarť

Copyright © 2008 by Dragonsteel Entertainment, LLC
Illustrations copyright © 2016 by Dragonsteel Entertainment, LLC
Cover illustration by Scott Brundage, 2014
Illustrations by Hayley Lazo
Translation © Milica Nováková 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023
ISBN 978-80-566-6155-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat'
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve
prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Brandon Sanderson: Alcatraz vs. The Evil Librarians,
Book 2: The Scrivener's Bones, ktorý vyšiel vo vydavateľstve
Tom Doherty Associates, LLC, New York 2016,
preložila Milica Nováková.
Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová
Editorka Dana Brežňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2023.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk

*Pre Lauren, ktorej sa akosi darí byť maznáčikom rodiny
a súčasne tou najzodpovednejšou z nás všetkých*

Predslov autora

Som klamár.

Je mi jasné, že tomu neuveríte. Vlastne dúfam, že tomu neuveríte. Nielenže to predchádzajúcemu vyhláseniu dodá extra dávku irónie, ale navyše to znamená, že narazíte ešte tvrdšie.

Pozrite, viem, že vy v Slobodných kráľovstvách ste o mne veľa počuli. Pravdepodobne ste už aj na kremimatickej obrazovke videli jeden či dva dokumentárne filmy o mojom živote. Preto pochopím, ak mi neuveríte, že som klamár, a povieť si, že som len skromný.

Myslíte si, že ma poznáte. Načúvali ste rozprávačom. Hovorili ste o mojich činoch s priateľmi. Čítali ste historické knihy a počúvali hlásnikov na námestiach vykrikujúcich o mojich hrdinských činoch. Háčik je v tom, že tí, čo o mne radi rozprávajú, sú ešte väčší klamári ako ja.

Nepoznáte ma. Nerozumiete mi. A určite by ste nemali veriť všetkému, čo o mne čítate. S výnimkou – samozrejme – toho, o čom sa dočítate v tejto knihe, pretože tu bude čistá pravda.

Teraz pár slov vám, Tíšinčania. To znamená vám, čo bývate napríklad v Kanade, Európe alebo v jednej, či druhej Amerike. Nenechajte sa oblafnúť tým, že táto kniha vyzerá ako fantasy literatúra! Tak ako predchádzajúci diel, aj tento vydávame v Tíšine ako beletriu, aby sme u knihovníkov nevzbudili podozrenie.

Toto však nie je vymyslený príbeh. V Slobodných kráľovstvách – v krajinách ako Mokia alebo Nalhalla – vyjde ako autobiografia. Pretože ňou aj je. Môj vlastný príbeh, rozpovedaný – po prvý raz – tak, aby sa všetci dozvedeli, ako to bolo naozaj.

• **Predslov autora** •

Aspoň raz chcem poprieť všetky klamstvá. Aspoň raz chcem vidieť pravdu vytlačenú na papieri. Volám sa Alcatraz Smedry a vítam vás v druhom diele môjho životného príbehu.

Dúfam, že vás osvieti.



Kapitola

• 1 •



A tak som tam sedel, rozvalený na sedadle v neútulnej letiskovej hale, a bezmyšlienkovito vyjedal staré zvlhnuté čipsy.

Nečakali ste takýto úvod, však? Mysleli ste si, že túto knihu začnem niečím vzrušujúcim. Scénou, v ktorej budú diabolskí knihovníci – a možno aj oltáre, oživenčatá alebo aspoň niekoľko samopalov.

Mrzí ma, že som vás sklamal. A nebude to naposledy. Je to však pre vaše dobro. Viete, rozhodol som sa, že sa zmením. V poslednej knihe som bol hrozne krutý – začal som ju napínavou akčnou scénou ako z hororu, navyše som ju ani nedokončil a nechal som vás tápať v neistote a rozmýšľať, ako sa to asi skončilo.

Sľubujem, že to už viac neurobím. Neukončím kapitoly uprostred napínavej scény ani nebudem používať triky, aby som vás donútil čítať ďalej. Budem pokojný, zdvorilý a absolútne predvídateľný.

Och, skoro som zabudol. Už som vám povedal, že ešte nikdy v živote mi nehrozilo také nebezpečenstvo, ako keď som čakal na tom letisku?

Dal som si ďalší zvlhnutý čips.

Ak by ste okolo mňa prešli, asi by ste si pomysleli, že vyzerám ako tuctový americký chlapec. Mal som trinásť rokov a tmavohnedé vlasy. Na sebe som mal široké rifle, zelenú bundu a biele tenisky. Za posledné mesiace som trochu vyrástol, ale stále som bol na svoj vek krpatý.

Vlastne, jediná abnormálna vec boli modré okuliare, čo som mal nasadené. Neboli to slnečné okuliare, vyzerali skôr ako okuliare na čítanie, čo nosia starí ľudia, až na to, že sklá boli modré, presne tej farby ako deky pre bábätká chlapcov. (Stále tvrdím, že tento aspekt môjho života je príšerne nespravodlivý. Čím sú okulátorské okuliare mocnejšie, tým horšie vyzerajú. Nechápem, prečo to tak je. Raz o tom napíšem štúdiu – Zákon nepriamo úmernej trápnosti.)

Požul som ďalší čips. *No tak...* myslel som si. *Kde si?*

Starý otec, ako obvykle, meškal. Jasné, nebola to úplne jeho chyba. Koniec koncov, Leavenworth Smedry patrí k Smedryovcom. (Podľa toho priezviska vám to malo dôjsť aj samým.) Ako všetci Smedryovci, aj on mal magické nadanie a to jeho bolo chodiť všade neskoro.

Pre väčšinu ľudí by to bola veľká nevýhoda, ale my Smedryovci využívame nadanie vo svoj prospech. Napríklad, dedo Smedry chodí neskoro aj na také udalosti

ako zásahy nábojmi a katastrofy. Jeho nadanie mu už mnohokrát zachránilo život.

Nanešťastie mešká aj na všetko ostatné. Vyhovára sa na svoje nadanie aj v situáciách, keď to nie je jeho vina; už niekoľkokrát som sa mu to snažil dokázať, ale nepochodil som. Proste meškal na moje vynadanie, takže zvuk k nemu nikdy nedorazil. (Áno, v ponímaní deda Smedryho je vynadanie katastrofa.)

Schúľil som sa na sedadle a snažil sa tváriť nenápadne. Problém bol, že každý, kto by vedel, čo hľadať, by odhalil, že mám okulátorské okuliare. V tej chvíli som mal svetlomodré dorozumievacie, bežný typ, vďaka ktorému mohli dvaja okulátori komunikovať na krátku vzdialenosť. S dedom sme ich počas posledných mesiacov využívali dosť často, keď sme sa skrývali a utekali pred agentmi knihovníkov.

Len málokto v Tíšine chápe moc okulátorských šošoviek. Väčšina ľudí na letisku ani netušila, že existuje niečo ako okulátori, kremimatické technológie či sekta diabolských knihovníkov, ktorí potajomky ovládajú svet.

Áno. Čítate dobre. Diabolskí knihovníci ovládajú svet. Všetkých držia v nevedomosti a krmia ich báchorkami, vymysleli si vlastnú históriu, geografiu a politiku. Robia si z toho žarty. Čo myslíte, prečo inak by sa tak nazývali?

Knihovníci. Kniho-vníci.

A v knihách, ako všetci vieme, sú samé výmysly. Samozrejme, okrem tejto, táto je úplne pravdivá.

Ak teraz máte chuť hlasno zanadávať a plesnúť sa po čele, môžete. Ja počkám.

Dal som si ďalší čips. Dedo Smedry sa mi mal ozvať cez dorozumievacie okuliare pred vyše dvomi hodinami. Obzeral som sa a hľadal v dave ľudí prípadných knihovníckych agentov.

Žiadnych som nevidel, ale to ešte nič neznamenal. Už som vedel dosť na to, aby mi bolo jasné, že knihovníka nespoznáte vždy na prvý pohľad. Niektorí sa obliekali primerane svojej práci – ženy okuliare s hrubými kostenými rámami, muži motýliky a vesty –, ale iní vyzerali úplne normálne a dokonale zapadali medzi bežných Tíšinčanov. Boli nenápadní, no nebezpeční. (Trochu ako tie problémové typy, čo čítajú fantasy.)

Musel som sa rozhodnúť, či si nechám dorozumievacie okuliare, podľa ktorých by ma však knihovnícki agenti okamžite identifikovali ako okulátora, alebo ich odložím, čím by som riskoval, že by som zmeškal správu od deda Smedryho, keď by sa ku mne dostal dostatočne blízko, aby sa so mnou spojil.

Ak by sa ku mne dostal dostatočne blízko.

Kúsok odo mňa si porozkladala batožinu skupina ľudí, zabrali niekoľko radov sedadiel. Rozprávali sa o letoch odložených pre hmlu. Znervóznel som, premýšľajúc, či to nie sú agenti. Už sa na mne podpísali tie tri mesiace na úteku.

Ale s útekmi mal byť koniec. Čoskoro som mal opustiť Tíšinu a navštíviť svoju domovinu. Nalhallu, jedno zo

Slobodných kráľovstiev. Miesto, o ktorom Tíšinčania ani nevedeli, že existuje, hoci to bol rozľahlý kontinent v Tichom oceáne medzi Severnou Amerikou a Áziou.

Ešte som tam nikdy nebol, ale rozprávali mi o ňom a videl som niečo z technológií Slobodných kráľovstiev. Autá, ktoré sa šoférovali samy, presýpacie hodiny, čo merali čas, nech som ich akokoľvek otáčal. Túžil som ísť do Nalhally, no ešte viac som sa túžil dostať z územia ovládaného knihovníkmi.

Dedo Smedry mi nevysvetlil, ako *presne* ma mal v pláne odtiať dostať ani prečo sme sa mali stretnúť na letisku. Nepredpokladal som, že by odtiaľto letelo niečo do Slobodných kráľovstiev. No bolo mi jasné, že náš útek nebude malina.

Našťastie, pár vecí hralo v môj prospech. Po prvé, bol som okulátor a mal som prístup k niekoľkým celkom účinným okuliárom. Po druhé, mal som starého otca, ktorý bol odborník na vyhýbanie sa agentom knihovníkov. Po tretie, vedel som, že knihovníci sa radi tvária nenápadne, hoci tajne ovládajú väčšinu sveta. Pravdepodobne som sa nemusel obávať policajtov ani letiskovej ochranky – knihovníci by ich do toho nezatahli, aby sa o ich tajomstve nedozvedeli nízko postavení ľudia.

A mal som nadanie. Ale... no, nebol som si celkom istý, či to je výhoda alebo nie. Totiž...

Stuhol som. Kúsok odo mňa stál muž v obleku so slnečnými okuliarmi. A hľadel na mňa. Keď som si ho všimol, otočil sa a tváril sa až príliš nenápadne.

Tie okuliare boli pravdepodobne bojovnícke – jedny z niekoľkých druhov, ktoré mohol používať aj neokulátor. Zmeravel som – vyzeralo to, že ten chlap si niečo mrmle.

Alebo hovorí do vysielacky.

Roztrieštené sklo! pomyslel som si, postavil sa a zhrabol batoh. Pretláčal som sa davom a zdvihol som ruku, že si zložím okuliare.

Lenže... čo ak sa dedo Smedry bude chcieť so mnou spojiť? Neexistovala šanca, že by ma na tom preplnenom letisku našiel. Musel som si tie okuliare nechať.

Tu sa na chvíľu zastavím, musím vás varovať, že často prerušujem rozprávanie, aby som spomenul nejaké triviálne nepodstatnosti – jeden z mojich zlovykov, ktorý spolu so zlovykom nosiť rôzne ponožky ľudí dosť popudzuje. Viním z toho spoločnosť. (Z tých ponožiek, samozrejme. Tá vec s prerušovaním rozprávania je *výlučne* moja chyba.)

Pridal som do kroku, s hlavou sklonenou a okuliarmi nasadenými. Nezašiel som ďaleko, keď som si na pohyblivom páse kúsok pred sebou všimol skupinu mužov v čiernych oblekoch s ružovými motýlikmi. Bolo s nimi niekoľko strážcov v uniformách.

Zasa som zmeravel. *Takže asi tolko k tomu, že sa nemusím obávať polície...*

Snažil som sa nepanikáriť, zabočil som za roh – tak ne nápadne ako som vedel – a ponáhlal som sa iným smerom.

Mal som si uvedomiť, že sa začnú meniť pravidlá hry. Knihovníci nás naháňali už tri mesiace. Možno sa im nepá-

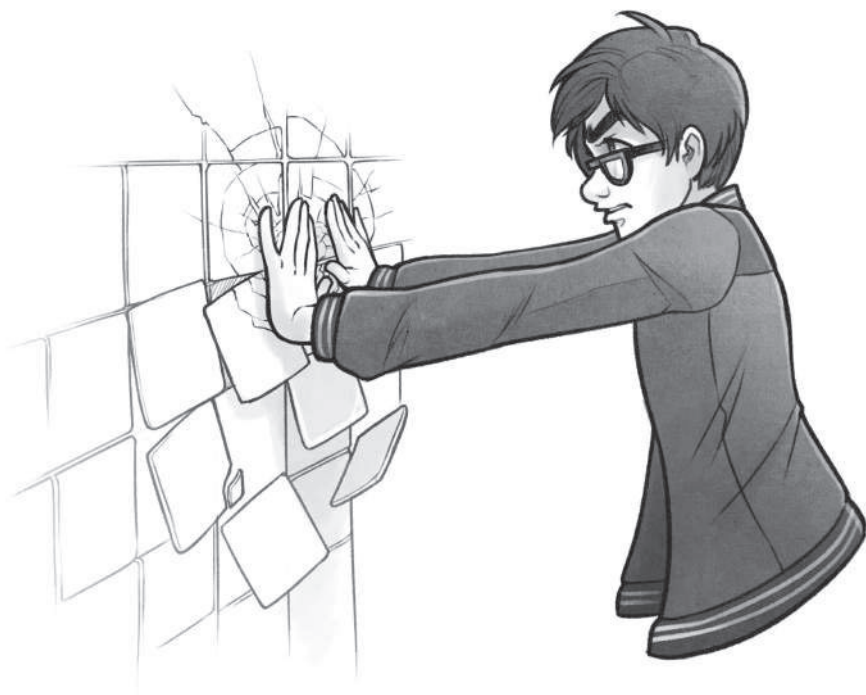
• **Rád Pisárových kostí** •

čila predstava, že by mali poprosiť o pomoc miestne zložky, ale predstava, že nás nedolapia, pre nich bola asi ešte horšia.

Ďalšia skupina knihovníckych agentov sa blížila z opačnej strany. Tucet bojovníkov so slnečnými okuliarmi, pravdepodobne ozbrojených sklenými mečmi a ďalšími pokročilými zbraňami. Mohol som urobiť len jediné.

Vošiel som na toalety.

Bolo tam veľa ľudí vykonávajúcich očakávané činnosti. Hodil som batoh na zem a položil obe ruky na kachličky na stene.



Pár mužov sa na mňa zvláštne pozrelo, ale na to som bol zvyknutý. Ľudia sa na mňa čudne pozerali celý život – veď ako inak by ste sa pozerali na dieťa, čo bežne kazí veci, ktoré vyzerajú byť v podstate nepokazitelné? (Keď som mal sedem rokov, moje nadanie sa rozhodlo pokaziť betón, po ktorom som kráčať. Nechal som za sebou rozbitý chodník, akoby tadiaľ prešiel nejaký obrovský zabijacký robot – v detských teniskách.)

Zavrel som oči a sústredil sa. Predtým som nadaniu dovolil, aby mi ovládalo život. Nevedel som, že ho môžem dostať pod kontrolu – ani som si nebol celkom istý, že je skutočné.

Všetko zmenil príchod deda Smedryho pred tromi mesiacmi. Odtiahol ma z domu a donútil preniknúť do knižnice, kde sme získali späť piesok z Rašidu, a naučil ma, že mám svoje nadanie *používať*, a nie sa ním nechať ovládať.

Sústredil som sa a z hrude mi do rúk vyrazili prúdy energie. Kachličky odpadli a rozbili sa, zacinkali, akoby na dlážku dopadli cencúle. Ľudia sa rozkričali. Knihovníci dorazia každú chvíľu.

Celá stena sa zosypala. Zo zničeného potrubia striekala voda. Nezdržiaval som sa obzeraním, len som rýchlo schmatol batoh.

Popruh sa roztrhol. Ticho som zakľal a chytil druhý. Aj ten sa roztrhol.

Nadanie. Požehnanie aj prekliatie. Už som mu nedovoľoval, aby ma ovládalo, ale ani som ho nemal úplne pod

kontrolou. Bolo to, akoby som mal svoj život v striedavej starostlivosti s mojím nadaním; ja som ho mal každý druhý víkend a niektoré sviatky.

Nechal som batoh tam. Okuliare som mal vo vreckách bundy, inak som nič hodnotné nevlastnil. Preskočil som cez ruiny a predral sa dierou do útrob letiska. (Hm, z toalety do útrob – trochu opačne ako obvykle.)

Ocitol som sa v služobnej chodbe, zle osvetlenej a ešte horšie upratovanej. Utekal som po nej niekoľko minút. Asi som odišiel z budovy a cez nejaký prechod sa dostal do inej.

Na konci chodby bolo niekoľko schodov vedúcich k veľkým dverám. Za sebou som počul krik, riskol som pohľad za chrbát. Rútila sa ku mne skupina mužov.

Zvrtol som sa a stlačil kľučku. Dvere boli zamknuté, ale zámky boli mojou špecialitou. Kľučka odpadla, bez váhania som ju hodil za seba. Rozkopol som dvere a vbehol do obrovského hangára.

Všade sa týčili mohutné lietadlá s tmavými čelnými sklami. Zastal som. Cítil som sa ako trpaslík pred neskuťočne veľkými zvermi.

Spamätal som sa. Stále ma naháňali knihovníci. Zdalo sa, že v hangári okrem mňa nikto nie je. Zabuchol som dvere, potom položil ruku na zámok a pomocou nadania ho pokazil tak, aby jazýček zapadol na svoje miesto. Preskočil som cez zábradlie a dopadol na schodisko vedúce na plochu, kde parkovali lietadlá.

Keď som bežal po schodoch, v prachu na zemi som zanechával stopy. Utekať cez pristávaciu dráhu by bol spôsob, ako sa dať zatknúť, skrývať sa však zdalo rovnako riskantné vzhľadom na súčasný stav letiskových bezpečnostných zložiek.

Vlastne to bola výstižná metafora môjho života. Nech som robil čokoľvek, vždy som skončil v ešte väčšom nebezpečenstve. Dalo by sa povedať, že som sa pravidelne dostával „z dažďa pod odkvap“, ako hovorí bežné tíšinské porekadlo.

(Tu by som rád poznamenal, že pokiaľ ide o idiómy, obyvatelia Tíšiny neoplývajú predstavivosťou. Napríklad ja v takýchto situáciách používam porekadlo „dostať sa z dažďa do hrozivej jamy plnej žralokov vyzbrojených motorovými pílamami, na ktorých sedia zabijacké mačiatka“. Ale akosi sa neuchytilo.)

Na dvere už dopadali päste. Pozrel som sa na ne a rozhodol sa. Skryjem sa.

Rozbehol som sa k dverám, spod ktorých presvitало svetlo, takže mi došlo, že vedú na pristávaciu dráhu. Dal som si záležať, aby som za sebou zanechal výrazné stopy. Keď som dokončil falošné odtlačky, vyskočil som na škattule, prebehol po nich a zoskočil späť na zem.

Dvere sa otriasali pod náporom mužov. Už dlho nevydržia. Vrhol som sa ku kolesu Boeingu 747 a strhol si dorozumievacie okuliare. Siahol som do vnútorného vrečka bundy. Na podšívku som si ich našiel niekoľko, všetky vy-

stlané špeciálnou tkaninou zo Slobodných kráľovstiev, aby sa okuliárom nič nestalo.

Vytiahol som zelené a nasadil si ich.

Dvere sa rozleteli.

Nevšímal som si to, radšej som sa sústredil na dlážku hangáru. Aktivoval som okuliare. Okamžite sa zdvihol závan vetra a vinul sa do priestoru. Vymazal niektoré moje stopy. Veterné okuliare, darček od deda Smedryho, ktoré som dostal týždeň po našom úspešnom preniknutí do knižnice.

Keď knihovníci vtrhli dnu, na zemi boli len stopy, ktoré som *chcel*, aby videli. Skrčil som sa pri kolese lietadla a so zadržaným dychom som sa snažil upokojiť si divobijúce srdce. Po schodoch sa už rútili vojaci aj policajti.

Vtedy som si spomenul na sklíčko z plamenných okuliarov.

Vyzrel som ponad koleso. Knihovníci mi naleteli a kráčali k dverám vedúcim von z hangáru. Nepresúvali sa tak rýchlo, ako by som chcel, niektorí sa podozrievalo obzerali okolo seba.

Chúľil som sa, aby ma nezbadali. Prstami som nahmatal sklíčko z plamenných okuliarov – už som mal len jedno – a váhavo som ho vytiahol. Bolo priesačné, len v strede malo červenú bodku.

Aktivované vyžarovalo superhorúci lúč energie, niečo ako laser. Mohol som ho namieriť na knihovníkov. Napokon, už niekoľkokrát sa ma pokúsili zabiť. Zaslúžili si to.

Chvíľu som rozmýšľal, no nakoniec som sklíčko zasunul späť do vrečka a nasadil si dorozumievacie okuliare. Ak ste čítali predchádzajúci diel tejto autobiografie, viete, že mám niekoľko predstáv o hrdinstve. Hrdina by nenasadil laserový lúč na skupinku vojakov, najmä ak sú medzi nimi aj nevinní členovia letiskovej ochranky.

Takéto úvahy ma však dostali do poriadnej kaše. Asi viete, ako skončím; spomínal som to v prvej knihe. Priviažu ma k oltáru zo starých encyklopédií a členovia knihovníckeho Rádu roztrieštených sklíčok sa rozhodnú počas obetného rituálu preliať moju okulátorskú krv.

Takže tam ma hrdinstvo dostalo. No paradoxne mi v ten deň v hangári aj zachránilo život. Viete, keby som si nenasadil dorozumievacie okuliare, zmeškal by som to, čo nasledovalo.

Alcatraz? ozvalo sa mi v hlave.

Takmer som prekvapene vykrikol.

Ehm, Alcatraz? Haló? Počuješ ma?

Hlas bol nejasný a tichý, nepatril dedovi Smedrymu. Ale vychádzal z dorozumievacích okuliarov.

Och, došla! pokračoval. *Ehm. Nikdy mi to s dorozumievacími okuliarmi nešlo.*

Hlas preskakoval, akoby niekto hovoril z rádia, ktoré nemalo dobrý signál. Nebol to dedo Smedry, ale v tej chvíli som bol ochotný to skúsiť s hocikým.

„Som tu,“ šepol som, čím som aktivoval okuliare.

Pred očami sa mi zjavila rozmazaná tvár, vznášajúca sa vo vzduchu ako hologram. Patrila mladému dievčaťu s tmavou opálenou pokožkou a čiernymi vlasmi.

Haló? Je tam niekto? Môžeš hovoriť hlasnejšie?

„Nie veľmi,“ zasyčal som a skontroloval knihovníkov. Takmer všetci prešli k dverám, ale niekoľko mužov zjavne dostalo rozkaz prehľadať hangár. Väčšinou príslušníci letiskovej ochranky.

Ehm... okej, ozval sa hlas. Ehm, kto je tam?

„Kto by tu asi tak bol?“ spýtal som sa podráždene. „Som Alcatraz. Kto si ty?“

Och, som – obraz aj hlas sa na chvíľu stratili – poslali ma po teba. Prepáč! Hm, kde si?

„V hangári.“

Jeden zo strážcov zdvihol hlavu, vytiahol zbraň a namieril ju mojim smerom. Počul ma.

„Roztrieštené sklo!“ zasyčal som a prikrčil sa.

Vieš, naozaj by si nemal takto nadávať... povedalo dievča.

„Vďaka,“ zasyčal som tak ticho, ako som vedel. „Kto si a ako ma mieniš odtiaľto dostať?“

Nastala odmlka. Desivá, hrozná, dlhá, príšerná, do zúfalstva ma doháňajúca, nervy napínajúca, neuveriteľne výrečná odmlka.

Vlastne... vlastne neviem, povedalo dievča. Ja... počkaj chvíľu. Bastila hovorí, že by si mal vybehnúť na otvorené

priestranstvo a dať nám signál. Dole je priveľká hmla. Takmer nič nevidíme.

Dole? pomyslel som si. No ak s tým dievčaťom bola Bastila, bral som to ako dobré znamenie. Síce mi pravdepodobne vynadá, že som sa dostal do takých problémov, ale tie ona riešila veľmi efektívne. Dúfal som, že to tak bude aj s mojou záchranou.

„Hej!“ ozvalo sa mi za chrbtom. Otočil som sa a ocitol sa tvárou v tvár strážcovi. „Niekoho som našiel!“

Čas niečo pokaziť, pomyslel som si. Zhlboka som sa nadýchol a vyslal prúd energie do kola lietadla. Keď z neho začali vyskakovať nity, skrčil som sa, odskočil nabok a vydriapal sa na nohy. Strážca zdvihol zbraň, ale nevystrelil.

„Zastreľte ho!“ prikázal muž v čiernom obleku, knihovník stojaci pri stene.

„Nebudem strieľať na malého chlapca,“ namietol strážca. „Kde sú tí teroristi, o ktorých ste hovorili?“

Zlatý človek, pomyslel som si, keď som sa rozbehol do prednej časti hangáru. V tej chvíli koleso odpadlo a predok lietadla sa zaryl do zeme. Muži prekvapene vykriekli a pracovníci letiskovej ochranky sa utekali skryť.

Knihovník v čiernom vytrhol pištoľ zmätenému strážcovi a namieril na mňa. Len som sa usmial.

Zbraň sa, samozrejme, rozpadla. Moje nadanie ma chráni – a čím viac častí zbraň má, tým jednoduchšie ju

pokazím. Vrazil som plecom do masívnych dverí a vyslal do nich ničivú silu. Skrutky, matice a nity dopadali na dlážku ako kvapky dažďa. Niekoľko strážcov vyzrelo spoza škatúl.

Vtom celá predná stena hangáru povolila a s ohlušujúcim rachotom sa zrútila. Hoci to bolo presne to, čo som chcel, zostal som šokovane stáť. Do hangáru sa valili kúdoly hmly.

Akoby moje nadanie silnelo. Predtým som rozbíjal veci ako kvetináče alebo riad a len občas niečo väčšie, ako napríklad vtedy ten betón. No to, čo som vystrájal v poslednom čase: odtrhanie kolies z lietadiel či rúcanie stien hangáru... Nie po prvý raz som si položil otázku, čo všetko by som pokazil, ak by som naozaj chcel.

A čo všetko by pokazilo moje nadanie, ak by *ono* naozaj chcelo.

Nemal som čas sa nad tým zamýšľať, pretože knihovníci vonku si všimli ten cirkus. Stáli tam, tmaví oproti poludňajšej hmle, a pozerali na mňa. Väčšina z nich sa rozostavila po stranách vchodu, takže som mal len jedinú možnosť – bežať rovno vpred.

Vyrútil som sa na mokrý asfalt a bežal najrýchlejšie, ako som vedel. Knihovníci kričali, niektorí po mne strieľali – absolútne zbytočne. Už im to mohlo byť jasné. Na ich obranu, len málo ľudí – dokonca aj spomedzi knihovníkov – sa niekedy stretlo s takým mocným Smedrym, ako som

ja. Proti iným by mali šancu a asi by aj párkrát vystrelili, predtým ako by sa niečo pokazilo. Strelné zbrane nie sú v Slobodných kráľovstvách *úplne* neúčinné, len fungujú oveľa slabšie.

Strelba – teda tá, ktorá sa neudiala – mi dala pár sekúnd, ale cestu mi zatarasili dvaja knihovníci.

„Pripravte sa!“ zvreskol som do dorozumievacích okuliarov, rýchlo si ich strhol a nasadil si veterné. Sústredil som sa, ako som najlepšie vedel, a vyfúkol z očí silný vietor. Oboch knihovníkov zrazil z nôh a ja som ich preskočil.

Ostatní kričali a uháňali za mnou. Zadychčaný som vytiahol z vrecka plamenné sklíčko. Otočil som sa a aktivoval ho.

Rozžiarilo sa. Skupina knihovníkov zastala. Spoznali ho. Zdvihol som ho a namieril dohora. Vystrelil z neho lúč červeného svetla a preťal hmlu.

To by mohlo ako signál stačiť, pomyslel som si. Knihovníci sa zhŕkli do hlúčika, zjavne odhodlaní rozbehnúť sa ku mne bez ohľadu na to sklíčko. Nachystal som si veterné okuliare, dúfajúc, že ich odfúknem na dosť dlho, aby ma Bastila stihla zachrániť.

Knihovníci sa však nehýbali. Napäto som tam stál, s plamenným sklíčkom stále namiereným a strieľajúcim do vzduchu. Na čo čakajú?

Knihovníci sa rozostúpili a zjavila sa medzi nimi tmavá postava – v hmle som videl len jej obrysy. Aj tak mi však na nej niečo *nesedelo*. Bola o hlavu vyššia ako ostatní a jed-

nu ruku mala o niekoľko desiatok centimetrov dlhšiu ako druhú. Hlava mala čudný tvar. Možno ani nebola ľudská. A celkom určite bola nebezpečná.

Striaslo ma, o krok som ustúpil. Tmavá postava zdvihla chudú ruku, akoby na mňa mierila zbraňou.

Bude to v pohode, hovoril som si. Zbrane proti mne nič nezmôžu.

Ozval sa výstrel a plamenné sklíčko v mojich prstoch sa rozletelo na kusy. Skríkol som a spustil ruku.

Striela po sklíčku, nie po mne. Tento je múdrejší ako ostatní.

Postava vykročila vpred a jedna moja časť chcela zistiť, prečo má taký čudný tvar hlavy a jednu ruku dlhšiu. No bol som totálne vydesený. Postava sa rozbehla a to mi stačilo. Urobil som múdru vec (občas som toho schopný) a začal zdrhať, ako som len vládal.

Mal som pocit, akoby ma niečo ťahalo dozadu. Vietor mi pískal v ušiach a každý krok bol namáhavejší ako ten predchádzajúci. Pot mi stekal po chrbte a po chvíli som už ledva kráčať.

Niečo bolo veľmi, veľmi zle. Napriek tej zvláštnej sile, ktorá ma ťahala dozadu, som sa snažil hýbať vpred, no akoby som *cítil* tú tmavú, zvrátenú, diabolskú vec za sebou, bola čoraz bližšie a bližšie.

Ledva som išiel. Každý... krok... bol... náročnejší...

Vtom sa predo mnou zjavil povrazový rebrík. Vykríkol som, vrhol sa k nemu a pevne ho schmatol. Tí hore asi

• **Brandon Sanderson** •

ucítli moju váhu, pretože rebríkom zrazu trhlo, stúpaj, vytahujúc ma z moci sily, čo ma ťahala vzad. Tlak slabol a pri pohľade nadol som si s úľavou vydýchol.

Postava tam stále bola, v hmle nejasná, len pár metrov od miesta, kde ma zachránili. Hľadela na mňa. Dvíhal som sa do bezpečia, až zem aj s postavou napokon zmizli.



• **Rád Pisárových kostí** •

Ešte niekoľkokrát som si vydýchol a oprel sa o drevené šteblíky. O chvíľu som vystúpil z hmly k jasnému nebu.

Zdvihol som hlavu a naskytol sa mi ten najúžasnejší pohľad v mojom živote.



Kapitola

• 2 •



Toto je druhá kniha série. Vy, ktorí ste čítali prvú, môžete tento úvod preskočiť a vy ostatní len pekne sedzte a čítajte.

Najprv by som vám rád zagrataloval, že ste ju vôbec našli. Teší ma, že čítate seriózne dielo o dianí v skutočnom svete a nemrháte časom na niečo také nahlúple ako fantasy knihy o vymyslených postavách, napríklad o Napoleonovi. (O hociktorom Napoleonovi. Ani jeden nešiel na pole.)

No musím sa k niečomu priznať. Veľmi ma znepokojuje, že ste sa rozhodli začať od *druhého* dielu. To je hrozný zlozvyk – horší ako nosiť každú ponožku inú. Vlastne, na stupnici zlozvykov by som to zaradil niekam medzi žutie s otvorenými ústami a vydávanie kvákavých zvukov, keď sa vaši kamoši snažia učiť. (Skúste to niekedy, je to fakt zábava.)

To kvôli takým, ako ste vy, my spisovatelia musíme prepchávať druhé diely kadejakými vysvetlivkami. Vlastne

nás nútite znovu vynájsť koleso – alebo si aspoň dať obnoviť patent.

Mali by ste už vedieť, kto som, a určite by ste už mali vedieť o okulátorských okuliaroch a smedryovských nadaniach. S tými vedomosťami by ste bez problémov porozumeli udalostiam, ktoré ma priviedli k tomu, že som visel z lanového rebríka a civel na niečo úchvatné, čo som zatiaľ neopísal.

Prečo to neopíšem teraz? Nuž, touto otázkou ste práve dokázali, že ste prvú knihu nečítali. Dovoľte mi to vysvetliť na názornom príklade.

Pamätáte si ešte prvú kapitolu tejto knihy? (No bodaj by nie, keďže sa skončila len pred pár stranami.)

Čo som vám tam sľúbil? Sľúbil som, že nebudem ukončovať kapitoly napínavými scénami a vzdám sa aj niektorých ďalších rozčuľujúcich spisovateľských zlozvykov. A čo som urobil na konci tej istej kapitoly? Ukončil ju napínavou scénou a, samozrejme, ešte som sa k nej nevrátil, čo vás určite frustruje.

Zmyslom toho celého je niečo vás naučiť: a síce, že mi môžete bezvýhradne veriť, pretože by som vám nikdy neklamal. No, povedzme, že by som vám neklamal viac ako, hm, asi šesťkrát počas jednej kapitoly.

Visel som na povrazovom rebríku, rozopnutá bunda mi viala vo vetre a srdce mi stále divo bilo, keďže som sa ešte nespamätal z toho úteku. Navyše, letel nado mnou obrovský drak.

Možno ste už videli draka v kine. Ja teda áno. No ako som tak hľadel na to stvorenie nad sebou, bolo mi jasné, že draky vo filmoch mali od skutočných riadne ďaleko. Vo všetkých filmoch boli draky – vrátane tých hrozivých – akési neforemné, mali prerastené bruchá a čudné rozpätia krídel.

Plaz nado mnou sa im vôbec nepodobal. Hadie telo sa hýbalo neuveriteľne elegantne a súčasne pôsobilo mocne. Tri páry krídel mávali súčasne. Všimol som si aj šesť nôh skrčených pod štíhlým telom a vlniaci sa dlhý sklený chvost.

Otočil hlavu – z trblietavého priehľadného skla – a pozrel sa na mňa. Hlava mala trojuholníkový tvar a ostré línie ako hrot šípu. A v oku mu stáli ľudia.

To nie je živý tvor, uvedomil som si, zúfalo sa držiac rebríka, ale dopravný prostriedok. A celý zo skla!

„Alcatraz!“ ozvalo sa zhora takmer nepočuteľne cez svišťanie vetra.

Pozrel som sa za hlasom. Rebrík sa strácal v otvore v drakovom bruchu, z ktorého na mňa hľadela známa tvár. Bastila mala toľko rokov čo ja, dlhé strieborné vlasy jej viali vo vetre. Keď sme sa naposledy lúčili, musela si ísť aj s dvoma mojimi bratrancami nájsť nejaký úkryt. Dedo Smedry sa obával, že ak by sme zostali všetci spolu, ľahko by nás vystopovali.

Niečo povedala, ale v tom vetre som ju vôbec nepočul. „Čo?“ zvraskol som.

„Pýtala som sa,“ vrieskala aj ona, „či mieniš niekedy vyliezť sem hore alebo tam budeš celú cestu len tak visieť a hlúpo sa tváriť?“

Typická Bastila. Na tom, čo hovorila, však niečo bolo. Vyliezol som po hojdajúcom sa rebríku – čo bolo oveľa ťažšie a stresujúcejšie, ako by sa mohlo zdať.

No prinútil som sa liezť vyššie a vyššie. Bola by pekná hlúposť, keby ma zachránili pomocou povrazového rebríka a potom by som z neho spadol a rozpláštil sa na zemi. Keď som už bol dosť blízko, Bastila mi podala ruku a vytiahla ma do drakovho brucha. Potiahla za sklenú páku na stene a rebrík sa začal dvíhať.

Zaujato som to sledoval. Dovtedy som sa s kremimatickou technológiou nestretol a stále som ju pokladal za „mágiu“. Keď rebrík stúpал, nepočul som žiaden hluk – štrkanie prevodov ani vrčanie motora. Jednoducho sa navinul na otáčajúce sa koleso.

Dieru v dlážke zakryla vysúvajúca sa sklená platňa a okolo mňa sa v slnečných lúčoch trblietali číre sklené steny.

